Ч. 186. Середа 21 серпня (3 вересня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Голоси німецкої праси про берлиньскі тоасти).

Президент угорского кабінету п. Сель, котрий в переїзді до Будапешту задержав ся кілька годин у Відни, бачив ся вчера з президентом австрийских міністрів дром Кербером і при тій нагоді умовили ся, що переговори в справі угоди будуть дальше вести ся в пятницю дня 5 вересня в Будапешті. Др. Кербер з фаховими міністрами виїде до Будапешту в четвер вечером. — Завтра, в середу, відбуде ся засїдане ради мінїстерияльної при співучасти всїх міністрів для уложеня бюджету і розгляненя справи австро-угорских переговорів.

Др. Пацак, голова ческого клюбу помістив сими днями в часописи Slavische Correspondenz письмо, котре заповідає рішучу борбу Чехів в парламенті. В тім письмі висказує др. Пацак насамперед здивоване, що в прасі може істнувати ріжниця поглядів на становище, яке займуть чеські посли в парламенті. Се становище ясно означує ухвала молодоческого клюбу, що запала при кінци послідної парляментарної сесиї. Ухвала та виясняє все. Сказано там виразно, що, коли приверне ся ческу мову у внутрішнім урядованю — кажу з натиском — „приверне ся“, бо самим голословним приреченем ми не вдоволимо ся, тоді приступимо до річевого розгляненя економічних предложень. Колиж то не стане ся, то витягнемо всї консеквенциї з нашої ухвали. Як то учинимо і яким способом то переведемо, про се говорити не можу, бо се вже належить до повного клюбу. Можу однак сказати тілько те, що ужиємо способів, котрі нашим противникам принесуть як найбільші користи. Дехто має надію, що чеські посли не схотять ділати против інтересів держави, і під тим інтересом розуміють угоду. Але ми маємо тут добрі приміри! Німецкі посли через три цілі роки не журили ся цілком о інтереси держави і своєю обструкциєю не допустили до парляментарного трактованя австро-угорскої угоди. Чомуж би отже ми мали бути огляднійші при віндикациї наших прав? Ні! такі мотиви могли бути на місци перед трема роками, але не тепер і не зглядом нас! Але й ще про одно не треба забувати. Нині не йде нам тілько о урядову ческу мову в внутрішній службі. Тепер іде о розвязку питаня: чи Австрия має бути німецкою — чи мають зискати в ній повну рівноправність всї народи. Ми ще перед дискусиєю над буджетом на 1900 р. поставили два жаданя: ческа урядова мова у внутрішній службі і ческий університет на Мораві. Від тих жадань під жадним услівєм не відступимо“.

Німецкі часописи розписують ся над тоастами обох володарів при великім ґальовім обіді. Обговорюючи їх, берлїньска Post каже: „Зверне се увагу так усього населеня Німеччини, як і заграниці, що цісар Вільгельм з натиском зазначив дальше істноване тридержавного союза „в давній силі“, на що король Віктор Імануїл відповів, згадуючи про „старий союз між Італією і обами цісарствами“. Також National Zeitung з натиском підносить віднову союза в давній формі, і каже: „Рівно-ж в відзначеню ордерами німецкого канцлєра, як і італїяньского міністра президента Цанарделього та міністра внутрішних справ Прінетіого, проявила ся та сама тенденция. Віднова тридержавного союза на давних випробованих основах, знайшла в тих відзначенях характеристичний вислів“.

А Berliner Tagblatt, обговорюючи оба тоасти, пише: „Проби, вбити клин поміж тридержавний союз, не вдали ся. Особливо замітним є, що оба монархи виразно згадували і третого союзника, Австро-Угорщину. Загально звістно, що коли король Віктор Імануїл доси не міг зїхати ся з цісарем Франц-Йосифом, що причина сего лежить тілько у Ватикані“.

Замітний не менше також висказ старої Vossische Zeitung. Вона пише: „В італїяньскім короли спізнали ми монарха, що глубоко перенятий тим переконанем, що місце Італії було і є тілько при боці старих союзників, німецкого цісарства і Австро-Угорщини“.

Довші конференциї міністрів-президентів обох держав поміж собою і з австрийским ам-

---

1)

НЕПРИЄМНІСТЬ.

(З російского — Антона Чехова.)

Побітовий лікар Григорий Іванович Овчінніков, чоловік літ 35, хирлявий і нервовий, звістний своїм товаришам з дрібних праць на поли медициньскої статистики і з горячої прихильности до „суспільних питань“, візитував раз ранком у себе в шпитали компати хорих. За ним, по звичаю, йшов слідком хірурґ Михайло Захарович, підстаркуватий чоловік, з товстим лицем, гладким масним волосєм і з леліткою в усі.

Ледви доктор розпочав оглядини, а вже почала єму здаватись підозріною одна дрібна обставина, а іменно: камізоля хірурґа бовдурила ся в збирки і уперто піддирала ся в гору, хоч хірурґ раз у раз посмикував єї і поправляв. Сорочка на нїм була зімята і також віддувалась. На чорнім довгім сурдуті, на панталонах, а навіть на хустці довкола шиї білів подекуди пух.... Очевидно хірурґ спав цілу ніч, не розбираючись, а судячи з виразу, з яким він тепер обсїпував камізолю і поправляв хустку, одежа єму заваджала

Доктор пильно поглянув на него і зрозумів, що оно значить. Хірурґ не заточував ся, відповідав на питаня гладко, але понуро-тупе лице, мутні очи, дрож, що пробігала по шиї і по руках, нелад в одежи, а головно напружені усиля над самим собою, і бажане — затаїти свій стан, сьвідчили, що він тілько що встав з постелї, не виспав ся, і був пяний, тяженько пяний, від учора.... Він переживав стан перепою, повний муки, терпів і був дуже невдоволений із себе.

Лікар, що не любив хірурґа, і мав до того свої причини, почув сильне бажане сказати єму: „Я бачу, ви пяні!“ Єму в одну мить опротивіла камізоля і довгополий сурдут і лелітка в широкім усі, але він затаїв своє злістне чутє і сказав лагідно і чемно, як завсїгди:

— Давали Гарасимови молока?

— Давали, — відповів Михайло Захарович, також лагідно.

Розмавляючи з хорим Гарасимом, доктор глянув на листок паперу, де записувалась температура, і почув новий напад ненависти, та хоч затаїв віддих, щоб не говорити, таки не витерпів, і запитав грубо і засапуючись:

— Чому температура не записана?

— Ні, записана! — сказав лагідно Михайло Захарович, але глянувши на папір і впевнивши ся, що температура справді не записана, він зметушений здвигнув плечима, і пробурмотів:

— Не знаю, то певно Надежда Осипівна....

— І вчерашна вечірна також не записана! — говорив дальше доктор. — Тілько пяничите, чорт вас побери! І тепер ви пяні, як швець! Де Надежда Осипівна?

Повитухи Надежди Осипівни не було в комнатах, хоч повинна була кождого ранку бути при перевязуваню ран. Доктор розглянув ся довкола себе, і єму почало здавати ся, що в комнаті не прибрано, що все розкидане, не зроблено нічого, що було треба, та що все так само бовдурить ся, мнесь і покрите пухом, як ненавистна камізоля хірурґа, і єму схотїло ся зірвати з себе білий фартух, накричати, кинути все, плюнути і пійти гет. Але він переміг себе і візитував дальше.

За Гарасимом прийшла черга на хірурґічного хорого на запалене тканкової плївки в цілій правій руці. Сему треба було перевязати руку. Доктор сїв перед ним на табурет і заняв ся рукою.

„То они вчера гуляли на іменинах, — міркував собі, відвиваючи помалу рану. — Пострівайте, дам я вам іменини! Опроче, що я можу вдіяти? Нічого я не можу!“

Він намацяв на спухлій, червоній як кармазин руці, боляк, і крикнув:

— Скальпеля!

Михайло Захарович, бажаючи показати, що міцно стоїть на ногах і способний до діла, метнув ся з місця, і хутко подав скальпель.

— Не той! Дайте новий! — сказав доктор.

Хірурґ подроботїв до крісла, на котрім стояла коробка зі знадобами до ран, і зачав кваплива в ній нишпорити. Він довго пере-

басадором в Берлинї, ґрафом Сеченїєм, на яких обговорювано квестию торговельного порозуміня, вказують рівно-ж, що голоси праси мають своє повне оправданє, і що тридержавний союз істнує дальше в давній силї.

Новинки.

Львів дня 2-го вересня 1902.

— **Директором палати панів** іменував Є. В. Цїсар міністерияльного радника в міністерстві внутрішних справ Людвика гр. Меценцїого. на місце п. Августа Шраффенеґ-Явнера, який перейшов в стан супочинку.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Андрей Потоцкий повернув до Львова і обняв урядованє.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів у Львові** оповіщує: Дня 1-го вересня с. р. заводить ся при ц. к. урядї почтовім у Львові 14. службу листоносів сїльских в двох округах. — Перший округ обіймає місцевости: Яловець, Бровар Ґрунда. Сапаторию „Марийвка" і Кривчицї, а другий округ: Пасїки личаківскі. Пасїки галицкі, Маєрівка і Пасїки міскі.

— **Кваліфікацийні іспити** на учителів шкіл народних перед екзамінацийною комісиєю в Перемишли начнуть ся дня 30 вересня — Подання в дорозї ц. к. рад шкільних окружних треба вносити до тої ж комісиї найдальше до дня 20-го вересня с. р.

— **Важне для катехитів** і тих, що учать релігії в народних школах. „Митроп. Ординариат подає до відомости (в ч. 10 „Архиепархияльних Відомостий"), що о. Евгенїй Гузар, катехит мужеской учительской семинариї у Львові, уложив і видав дві части практичного провідника для катехитів. В першій части поясняє ся спосіб научаня дїтий в 1 і 2 степени науки, взглядно в 1 клясї народних шкіл, а в другій части поясняє ся предмет малого катехизма, призначений для 3 і 4 степеня науки, взглядно для 2 кляси народних шкіл. Поручає ся Вч. Духовеньству сю книжку яко практичнє руководство при науцї релігії. — Набути можна обі части по цїнї 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше — в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові". Сими днями появить ся в розпродажи третя часть практичного провідника для катехитів, в котрій поясняє ся наука релігії для 5 і 6 степеня науки. взглядно для 3 і 4 кляси народних шкіл. Сю третю часть можна буде набути рівнож в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові по цїнї 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. — Численні устні і письменні признаня, які автор сеї книжки від інтересованих одержав, як також скора розпродажа першої і другої части вказують наглядно на пекучу потребу і велику хосенність сеї книжки.

— **Зелїзнича катастрофа під Краковом.** В ночи з суботи на недїлю, около 3 год. вийшов з шин поїзд товаровий, що їхав в напрямі з Ряшева до Кракова, між стациями Подленжем а Клаєм. Зелїзнича прислуга вийшла на щастє цїло. Дванайцять возів, в котрих находились воли, безроги і яйця, цїлком потрощені. З них утворились величезні. неформні стирти з забитою або тяжко покалїченою худобою. Наступило опізненє поїздів в однім і другім напрямі. Днем і ночию заняті робітники над усуненєм перешкоди. Шкода, яку сама зелїзниця має і яку буде мусїла покрити, сягає сотки тисячів. Про причину годї на разї знати. Одні догадують ся, що пукла вісь у одного з середних возів, другі знов, що урвав ся гамівник (гальма), зачіпив о поріг, вирвав его і споводовав затамованє і катастрофу.

— **Зараженє карбункулом мясо** наробило вже у Львові і охрестности Львова богато нещастя. У різника Каца занедужала его касиєрка Сара Фрідман, челядник Мозес Мендель, фірман Стефан Пика і робітник Франц Вітенер. В Сокільниках під Львовом помер тамошний війт і его жінка заразившись карбункулом.

— **Огнї.** Дня 9-го серпня о 11 годині рано вдарив грім в хату селянина Стефана Фіса в Середници, повіта ліского і в наслїдок того займила ся хата та згоріла цїла реальність вартости 2000 К. Шкода не була обезпечена. — Дня 27 серпня с. р. о 10 год. в ночи займило ся в Кільчичах шляхотских у господаря Івана Кульчицкого Поливки. Згоріли всї будинки і движимости, а загальна шкода виносить 2600 К. В полумінї згорів також 10-лїтний син Кульчицкого. Причина огню незвістна. Будинки і движимости були обезпечені.

— **Непевний пташок.** В Стрию мали — як доносить Słowo Polskie — недавно арештувати якогось Заставского, що від довшого часу перебував в Миколаєві. кружив ся безнастанно по околици. мірив глубину потоків і ширину сїльских доріг, випитував мужиків про лїсні дороги і робив тим подібні підозріні операциї. При арештованю найдено при нїм нотатку, писану шифрованим письмом. Нотатку переслано перемиській команді X корпуса, де віднайдено вже ключ до того письма.

— **Відозва видїлу товариства „Руска захоронка" у Львові** звертає ся до Р. Т. Родимцїв з уклінною просьбою, щоби з надходячим роком шкільним і при нагоді приїзду до Львова зволили ласкаво памятати о тій наймолодшій а так хосенній інституциї і запомагати єї хочби найменшим датком материяльним чи то грошевим чи в натураліях. Всякі датки приймає з щирою подякою переплетня Вп. Спожарского ул. Руска.

— **Церковний напівник,** давно заповіджений п. Полотнюком як нам доносять, вже появив ся з друку. Такого підручника до науки церк. сьпіву доси у нас не було. Виданє п. Полотнюка має представляти ся дуже корисно. Цїна брош. примірника 2 зр. і 30 кр. на реком. пересилку. Замовляти у видавця (І. Полотнюка) в Станїславові.

— **Самоубийство.** В Ключеві великім повіта печенїжиньского. повісив ся дня 21 серпня около 7 год. рано в садї 21-лїтний Іван Морозюк. син Петра і Маланки Морозюків з Ключева великого. Причина самоубийства не звістна.

— **Чи від вітру?** З Косова пишуть нам: Дня 13 серпня найдено на полонинї „Берческа" тіло 75-лїтної Анни Кончук, вдовиці по Петрі. На погибшій не найдено анї слїду якогось злочину, анї нема нї найменшого підозріня. Говорять загально, що смерть наступила в наслїдок (?) великого вихру (?) в полонинах. Тїло по огляненю похоронено на кладовищи в Зеленім коло Криворівнї.

— **Босі резервісти.** Майже нїхто би не повірив, що австро-угорскі резервісти ходять босі на екзецирку. А так стало ся сими днями в Арадї. До тамошного баталїону гонведів „нарокували" резервісти, по найбільшій части парібки з села, що поприходили босо. Як-раз перед тим баталїон вимашерував був на маневри і забрав ключі від магазина, де були черевики. Резервісти мусїли іти на екзецирку босо, і тим викликали велике збіговиско та сьміхи і веселі дотепи серед місцевої публики.

— **Забив его!** На стацию ратункову впав оногди рано 18-лїтний кельнер Бернгард Бірн-

---

шептував ся з доглядачками хорих, сував коробкою по кріслї, шелестів, упустив щось кілька разів з рук, а доктор сидів, ждав, і чув у своїх плечех сильне роздразненє від того шепоту і шелесту.

— Чи хутко буде? — спитав ся. — Ви певно десь забули їх на долинї....

Хірурґ підбіг до него і подав два скальпелї, при чім не устеріг ся і дихнув на доктора.

— Се не ті! — сказав роздразнено доктор. — Я кажу вам виразно, дайте новий! А впрочім ідїть і виспіть ся! від вас заносить так, мов із шинку! Ви без памяти!

— Яких же вам ще ножів треба? — спитав роздразнено хірурґ і лїниво здвигнув плечима. Він розсердив ся на самого себе і засоромив ся, що на него зглядають ся уперто хорі і доглядачки, а щоби показати, що єму не соромно, він вимушено усьміхнув ся і повторив: — Яких же вам ще ножів треба?

Доктор почув у очах сльози, а в пальцях дрож. Він переміг себе і промовив дрожучим голосом!

— Ідїт, проспіть ся! Я не хочу говорити з пяним....

— Ви можете тілько за роботу менї докірати, — говорив дальше хірурґ, — а хоч би я й справдї випив, то нїхто не має права менї робити закиду. Адже-ж я служу! Чого-ж вам ще? Аджеж служу!

Доктор зірвав ся і, не тямлючи своїх рухів, розмахнув ся з усеї сили і вдарив хірурґа в лице. Він не розумів, длячого се робить, але почув у собі велике вдоволенє з того, що удар кулака попав як-раз в лице та що чоловік статочний, певний, батько родини, побожний і знаючий свою цїну похитнув ся, підскочив, як мячик, і сїв на табурет. Єму сердечно захотїло ся вдарити ще раз, але, побачивши довкола ненавистної особи блїді заляканї лиця доглядачок, він перестав почувати вдоволеня, махнув рукою і вибіг з комнати.

На подвірю стрітила ся з ним ідуча до шпиталю Надежда Осиповна, дївчина лїт 27, з блїдо жовтим лицем і з розпущеним волосєм. Єї рожеве, перкалеве платє було сильно звужене в подилку і через те єї кроки були дуже дрібні і малі. Она шелестїла платєм, здвигувала плечима в такт кождому свому крокови і похитувала головою так, неначе співала в думцї якусь веселеньку арію.

„Ага, русалка!" — подумав доктор, згадавши, що в шпитали повитуху прозивають русалкою, і єму зробило ся приємно від гадки, що він зараз вилає сю дрібноходу, влюблену в себе чепуруху.

— Де се ви дїваєтесь? — крикнув він, порівнявши ся з нею. — Чому ви не в шпитали? Температура не записана, скрізь нелад, хірурґ пяний, ви спите до дванайцятої години!... Пошукайте собі иншого місця! Тут ви більше вже не служите!

Прийшовши на кватиру, доктор зірвав з себе білий фартух і рушник, котрим був підперезаний, зі злостию шпурнув одно й друге в кут і зачав ходити по кабінетї.

— Боже, що то за люди, що за люди! — промовив. — То не помічники, а вороги роботи! Нема сили служити більше! Не можу! Я уступлю!

Серце в нїм тїпало ся сильно, він увесь тремтїв і хотїв плакати, а щоби визволитись від навалів того чутя, зачав угомонювати себе гадками об тім, що поступив собі справедливо і добре зробив, що вдарив хірурґа. Михайло Захарович був для него завсїгди дуже несимпатичний. Поперед всего погано те, що хірурґ дістав посаду при шпитали не просто, а через протекцию своєї тїтки, котра служила за няньку у предсїдателя повітової управи (инколи гидко дивитись на ту вкливову тїточку, коли она, приїзджаючи лїчитись, веде ся в шпитали, як дома, і має претенсию до того, щоби єї приймати не по черзї). Хірурґ учений зле, знає мало і зовсїм не розуміє того, що знає. Він не тверезий, зухвалий, нехара, бере від хорих хабарі і потайно продає повітові ліки. Всї також знають, що займає ся практикою і лїчить по молодих міщанах тайні хороби, а до того вживає якихсь власних способів. Ще добре, як би се був простий шарлятан, яких богато, — але се шарлятан з пересьвідченя і потайний. Крадькома перед доктором він ставить приходжим хорим баньки і пускає їм кров, на операциях буває з невмитими руками, калупає в ранах завсїгди нечистим глубоміром, — сего доволї, щоб зрозуміти, як глубоко і зухвало погорджує він докторску медицину з єї ученостию і педантизмом.

Діждавшись пори, коли перестали дрожати пальцї, доктор сїв до стола і написав лист до предсїдателя управи: „Поважаний Льве Трохимовичу! Коли по одержаню сего письма ваша управа не відправить зі служби хірурґа Смирновского і не полишить менї самому права вибирати помічників, то я буду приневолений (очевидно, не без жалю) просити Вас, щоб не уважали вже мене лїкарем II ского шпиталю й покликали собі по менї наслїдника. Кланяю ся Любови Федорівнї і Юсови. З поважанєм *Г. Овчинніков*".

Перечитавши се письмо, доктор помітив, що оно коротке і за мало холодне. До тогож поклін Любови Федорівнї і Юсови (так прозивали молодшого сина предсїдателя) в по-

бавм і наробив страшенного крику. Верещав заєдно: Забив мене! Забив мене! Забив мене! Лікарі не знаючи що стало ся підставили єму чимскорше крісло, відтак розібрали і оглянули, але не знайшли ані сліду якоїсь рани або поломаних ребер або щось подібного. Тимчасом „забитий" опамятав ся, сказав як називає ся і що єму стало ся. З его оповіданя ось що показало ся, Бірнбавм єсть кельнером в якімсь шинку при ул. Льва Сапіги. До їх шинку прийшов якийсь гість з малою дитиною, котра дуже верещала. Бірнбавмови то не подобало ся і, як він каже, попросив гостя, щоби той заказав дитині верещати, а гість замість услухати его просьби тріснув его „в піск" і забив, отже він прибіг на стацию ратункову, щоби его лікарі тут ратували. Лікарі серед сьміху оглянули „піск" забитого і знайшли на нім малесеньку ранку як би хтось его нігтем задраснув, заліпили єму величезним плястром на превелику радість кельнера та казали єму вертати домів, бо він ще не зовсім „забитий".

— **Замах.** В суботу — як вчера телеґрафічно донесено — виконано на стациї Сельцталь замах на властителя копальні, гірничого радника Максиміліяна Ґутмана. Именно в хвили, як Ґутман зближав ся з старшим своїм лісничим, Соботкою, до повозу, щоби відїхати до стрілецкого замку Стрехав, приступив до них скоро якийсь незнакомий чоловік, і кинув перед Ґутмана бомбу. Бомба експльодувала з таким страшним гуком, що в стацийнім будинку повипадали всі шиби з вікон. Ґутман тілько легко ранений в карк, а тяжко ранила бомба Сободку (єму відорвало праву ногу і скалічило плечі — так, що его стан безнадійний). За те злочинець згинув на місци — єму відорвало праву руку та ногу, а груди розірвало так, що легкі і серце зістали зовсім вирвані. В нещастнім пізнали люди, які надбігли, зваблені гуком, Ґуґа Шольца, що був цивільним інжинером і через якийсь час був занятий у Ґутмана. Мотивом злочину є, здає ся, пімста. З наміром виконаня замаху носив ся Шольц відай від давна, бо вже через кілька днів перед доконанєм злочину виходив він на стацию до кождого поїзду, що приходив з Відня, та приглядав ся подорожним, шукаючи між ними своєї жертви.

— **Коли грати то хиба зовсім природно** подумав собі російский актор Болховский в Одесі, котрий очевидно належить до школи реалістів, котра уважає штуку за одно з природою. В тамошнім театрі представляли „Братів Кармазових", а Болховский грав ролю Смердякова, котрий при кінци послідного акту вішає ся. Отже Болховский хотів представити ту сцену зовсім вірно після природи і повісив ся поправді. Але що опісля куртину не можна було борзо спустити, то Болховский за довго висів і таки по правді повісив ся; коли его опісля відтяли він вже був без памяти, а на шиї мав знаки від повішеня.

— **Дерзертир.** За городецкою рогачкою придержала оногди жандармерия дезертира 11 полку корпусної артилерії Николая Яремчука, і віддала его до арештів суду повітового секция III.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Полуднево-німецкий-австро-угорский звязок зелізничий. З днем 1 вересня 1902 входить в жите додаток VIII. до 10-ої зшитки II-ої части тарифи з дня 1 грудня 1898.

Північно-німецкий-галицкий-полуднево-західно-російский рух граничний З днем 1 жовтня 1902 увійде в жите нова зшитка 2 до II-ої части тарифи для повисшого руху, обіймаюча ціни перевозові збіжа, овочів стручкових, солоду, сімен олійних, ґрису, макухів і муки з тих послідних.

XVIII. додаток до тарифи особової для західних зелізниць льокальних. З днем отворення руху на зелізници льокальній Бреґенц-Безан і Герц-Гайденшафт, як також отвореня руху на шляху Тельч-Злябінґс увійде в жите додаток XVIII. до згаданої тарифи. В додатку тім заміщені постанови тарифові, ціни перевозу осіб і пакунків і кільометросказ для обох наведених зелізниць льокальних, як також зміни і доповненя тарифи головної. Додаток сей можна дістати в касах ц. к. Дирекций зелізниць державних або за посередництвом стаций по 20 сотиків за примірник.

важнім, офіцияльнім письмі був більше ніж неодвітним....

„По що тут до чорта Юса?" — поміркував доктор, подер письмо і зачав придумувати друге. „Ласкавий Пане!" — думав, сідаючи при відчиненім вікні і дивлючись на качки з качатами, що похитуючись і шпотаючись, квапили ся по дорозі либонь до ставу. Одно качатко найшло на дорозі якусь кишку, вдавило ся і зняло трівожний виск; друге підбігло до него, виторочило єму з рота кишку і також подавило ся... Далеко коло плота в мережаній тіни, яку кидали на траву молоді липи, лазила кухарка Одарка і рвала щавник на зелений капусняк.... Чути було голоси.... Візник Зот з уздечкою в руці і наглядач хорих мужик Мануйло в бруднім фартусі стояли коло клуні, балакали щось і сьміяли ся.

„То-они об тім, я ударив хірурґа" — міркував доктор. — Сегодня вже цілий повіт буде знати об тім скандалі. Отож: „Ласкавий Пане! Коли ваша управа не увільнить..."

Доктор знав дуже добре, що управа ніяк не замінєє его на хірурґа, а скорше пристане не мати ані одного хірурґа в цілім повіті, ніж позбутись такого здібного чоловіка, як доктор Овчінніков. На певно, зараз по одержаню листу Лев Трохимович притрохтить до него тройнею і зачне: „Та що се ви, батечку, задумали? Голубчику, щож се таке, Бог з Вами! По що? з якої причини? Де він? Покликати его сюди, каналію! Прогнати! Щоб уже завтра его, падлюки, тут не було!" Відтак пообідає з доктором, а по обіді ляже ось тут на сім карманзиновім килимі горі животом, накрие лице ґазетою та й захропе; а виспавшись, напе ся чаю та й возьме до себе доктора на ніч. І ціла афера закінчить ся тим, що й хірурґ лишить ся в шпитали, і доктор не пійде в відставку.

Та докторови в глубині душі не такої хотіло ся розвязки. Єму бажало ся, щоби хірурґова тіточка затріюмфувала, і щоб управа, без огляду на его осьмилітну совістну службу приняла его відставку без перепон і навіть з радостию. Він фантазував об тім, як буде виїзджати зі шпиталю, до котрого призвичаїв ся, як напише допись до ґазети „Лікар", як товариші заявлять єму своє співчуте на письмі...

На дорозі показала ся русалка. Дрібно ступаючи и шелестячи убранєм, она підійшла під вікно і запитала:

— Григорию Івановичу! чи будете самі приймати хорих, чи прикажете без вас?

А єї очи говорили: „Ти розгорячивсь, але тепер успокоїв ся і тобі соромно, що я великодушна і не звважаю на те, що було..."

— Гаразд, я зараз! — сказав доктор.

Він знов підперезав ся рушником, взяв на себе фартух і пійшов до шпиталю.

„Не добре, що я, ударивши его, втік, — думав дорогою. — Виходить на те, що ніби я змішав ся або настрашив ся... Щось як ґімназияст... Дуже неладно!"

Єму здавало ся, що коли увійде в палату, то хорим буде якось прикро глядіти на него та й єму самому буде соромно — але коли увийшов, хорі спокійно лежали по ліжках і ледви звернули на него увагу. На лици сухотника Гарасима писала ся повна байдужність і він неначе мовив: „Він не пійшов тобі під лад, а ти его крихітку поповчив... Без того, батеньку, годі!"

(**Дальше буде**).

Телеґрами.

Поля 2 вересня. Цісар прибув сюди вчера в полудне в товаристві архикн. Райнера. По представленях властий перецлив Цісар на портовій лодці на яхт „Мірамаре" і відїхав до Пізано, де відбувають ся маневри фльоти.

Новий Йорк 2 вересня. В суботу вечером повторив ся сильний вибух вулькану Мон Пеле на Мартиниці. Два села цілком знищені. Людий погибло около 200.

Берлин 2 вересня. Нинішний Local Anzeiger потверджує вість про уступлене кн. Айленбурґа, німецкого амбасадора у Відни.

Шербур 2 серпня. На покладі підводної лодки лучила ся вчера експльозия. Погибло кілька осіб. Близших вістий нема.

— **Движиму азбуку**, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілці приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій ціні 8 К за комплет.

За редакцию відповідає: Адам Кретовецкий

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).